

Hij leeft zijn droom.
Zij droomt gewoon
van leven.

Mijn hart in jouw handen

MARIEKE DOUWES

Marieke Douwes

Mijn hart in jouw
handen

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor mijn gezin.
De chirurg repareerde mijn hart, jullie vullen het met liefde.

En voor mijn jongere ik.
Bedankt dat je niet opgegeven hebt!

Woord vooraf

Op dit moment heb je het meest persoonlijke verhaal in handen dat ik ooit voor de buitenwereld geschreven heb (en waarschijnlijk ook zal schrijven). Het is losjes gebaseerd op mijn eigen leven als hartpatiënt die met een paar aangeboren bouwfouten ter wereld kwam. Het is echter vooral een feelgoodroman met alles erop en eraan. Ik heb er fijne personages met allerlei romantische gevoelens en gebeurtenissen omheen verzonnen.

Het verhaal speelt zich af in 2009, het jaar van mijn operatie waar dit verhaal op is gebaseerd. Mijn eigen gezin was toen allang compleet en ik was al jaren samen met mijn eigen soulmate. Ik weet ook werkelijk niet of ik op dat moment al die liefdesperikelen er wel bij had kunnen hebben. Dus kort gezegd: alle intriges op relatiegebied in deze roman zijn niet echt gebeurd. En geloof me... dat is maar goed ook!

Gelukkig heb ik in mijn eigen leven met geen van de akelige personen te maken gehad die je in dit boek tegen zult komen. Maar ja, een beetje drama hoort bij feelgood, nietwaar?

Wat is wel echt? De pijn is echt. De frustratie ook. Het opvliegerige van de hoofdpersoon is echt (joejoe!) en de ziekenhuisscènes met alle toeters en bellen... ook die zijn echt. Tot slot, de proloog; deze vraag is daadwerkelijk door mijn moeder aan de arts gesteld. En het antwoord daarop was ook het echte antwoord.

Maar het allerbelangrijkste: de warmte en de liefde. De steun en toewijding, maar ook de positieve energie en de humor. Die zijn levensecht. Vooral de humor. Dit is geen jankboek. Het is vooral

een roman om te laten zien dat het niet het einde van de wereld betekent wanneer je iets anders ter wereld komt dan de blauwdruk. Sterker nog, het zorgt voor mooie en bijzondere mensen. Of, zoals mijn jongste dochter het ooit zo mooi zei: ‘Je bent gewoon een Limited Edition.’

Ik wil je laten genieten, hikken van het lachen, huilen van opluchting en sidderen van genot. Het is een roman met absoluut een ‘eind goed, al goed’.

Kom! Verlies je hart.

The moment that you stepped into the room
You took my breath away...

Freddie Mercury & Montserrat Caballé – Barcelona

Proloog

De moeder probeerde uit alle macht iets tastbaars te halen uit wat ze net gehoord had. Alle operaties waren geslaagd volgens de arts, maar wat betekende dat precies? Was het gevaar geweken of alleen maar uitgesteld? Een kwestie van tijd voordat ze alsnog veel te vroeg gescheiden zou worden van haar jongste, die nog maar drie zomers had gezien? Haar blik ging voor de zoveelste keer naar het kleine meisje dat op haar vaders schoot zorgeloos met een paar blokken speelde. De aanblik was bijna te veel.

Ze moest een vraag stellen maar wist niet meteen welke. Een vraag waarvan het antwoord garanties kon bieden voor de toekomst. Eentje waarvan het antwoord verderging dan alleen deze vier steriele muren, eentje die haar enig houvast kon geven, net als de hand van de vader die de hare stevig vasthield. En toen stelde ze een vraag waarvan ze niet wist waar die vandaan kwam en die zelfs haar nogal bizar in de oren klonk.

‘Dokter, hoe zit het met werken? Zal ze later een gewone baan kunnen vinden?’

De arts lachte bemoedigend terwijl ze naar de kleine peuter met de grote ogen keek, en antwoordde met een knipoog. ‘Dat valt nu nog niet te zeggen, mevrouw, dat hangt helemaal van de werkgelegenheid op dat moment en vooral van haar beroepskeuze af.’

De moeder haalde opgelucht adem.

1

Esmeralda

Juli 2009

Alsof al het overgebleven vuurwerk van oud en nieuw tegelijk in mijn buik wordt afgestoken. Zo voelt het. Of nee, dat klinkt te romantisch en dat is het niet. Zo'n irritant speelgoed kunstgebit komt dichterbij in de buurt. Zo eentje die in het wilde weg op tafel begint te kleppen zodra je hem loslaat. Keer tien. Het zijn de ogen. Het waren altijd al zijn ogen. En dat is blijkbaar niet veranderd.

Ik was zo lekker aan het werk. Allerlei edelstenen in diverse formaten sorteren, is een bezigheid waar ik altijd plezier aan beleef. Het is geen verrassing dat dit veruit mijn bestverkopende product is; de stenen nodigen uit tot aanraken en vastpakken. De glanzende, gladgepolijste kostbaarheden in alle kleuren van de regenboog hebben op vrijwel iedereen een betoverende uitwerking. Het feit dat deze stenen in de mooiste kast van mijn winkel zijn uitgestald, versterkt dat effect ongetwijfeld. De kast is een oud, zwaar eikenhouten dressoir met een rijkelijk bewerkt opzetstuk. De vele klimopplanten die aan weerskanten aan het plafond hangen en hun donkergroene strengen naar beneden draperen, zorgen voor een ongedwongen sfeer.

Blijkbaar was ik zo diep in gedachten verzonken, dat ik niks hoorde. Het liep ook al tegen sluitingstijd en ik verwachtte ei-

genlijk geen klanten meer. Pas toen ik de verontschuldigende kuch hoorde draaide ik me om. En sloeg ik minstens twee ademteugen over, waarbij ik nog net kon voorkomen dat er een paar carneolen uit mijn handen op de grond vielen. Ik keek recht in die knalblauwe ogen.

En nu verschenen daar ook nog sexy lachrimpeltjes.

Mark.

Meteen ben ik tien jaar terug in de tijd geslingerd. Mark op wie ik ooit een tijd hopeloos verliefd ben geweest maar die mijn hart brak. Onbewust, overigens. Hij was nou eenmaal stapeldol op zijn vriendin en bovendien hondstrouw. Een eigenschap die hem alleen maar aantrekkelijker maakte. Het was een puberverliefdheid, maar die verliefdheden worden zwaar onderschat. En nu staat hij hier. In mijn winkel. Met zijn mooie ogen. Hopelijk ziet hij niet dat ik een dikke brok in mijn keel weg moet slikken. Een brok die daar natuurlijk zit door de schok hem ineens weer te zien. Niet doordat er ergens nog een achtergebleven pubervlinder uit zijn cocon kruipt. Natuurlijk niet.

Ik loop zo gracieus en nonchalant mogelijk naar hem toe en dank de hemel op mijn blote knietjes. Gelukkig draag ik vandaag sierlijke sandaaltjes en niet mijn flip-flops. Gracieus en het alom bekende doffe *flop-flop-flop* gaan simpelweg niet samen.

‘Goedemiddag,’ weet ik er wonderwel zonder stotteren uit te krijgen.

Zijn grijns reikt van oor tot oor. O ja. Die grijns. Die had-ie ook. ‘Esmeralda?’

‘Ja. Mark toch?’

‘Ja! Wauw, dat is een tijd geleden zeg. Hoe gaat het met je?’ Hij steekt zijn hand uit die ik vriendelijk aanpak. Zijn handdruk is warm en stevig.

‘Goed. Heel goed zelfs. En hoe gaat het met jou?’

‘Ook heel goed,’ antwoordt hij.

Hij ziet er inderdaad goed uit, constateer ik. Hij draagt een perfect zittend driedelig pak zonder stropdas met de bovenste knooppjes van zijn overhemd geopend. Dat, in combinatie met het mooie gilet, maakt hem nog net zo onweerstaanbaar als vroeger. Maar hoe perfect zijn pak ook zit, zijn haar is een grote warboel. Donkerblonde lokken springen alle kanten op. Ook net als vroeger.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ vraag ik terwijl ik me probeer te herpakken. Ik erger me aan mezelf. Normaal gesproken ben ik zo relaxed als een lome zomerdag, maar nu ben ik nerveus.

Duidelijk nieuwsgierig staart hij om zich heen. ‘Eigenlijk wel. Ik zoek een cadeau voor mijn zus. Ze is morgen jarig.’

Had hij een zus? ‘Wat leuk! En wat zoek je precies?’ vraag ik. Hopelijk klink ik professioneel genoeg.

‘Geen idee. Ze is sinds kort stenen en kristallen gaan verzamelen. Dus misschien iets in die trant? Ze zegt dat ze “bijdragen aan haar goede gevoel.”’

Hij trekt er een gezicht bij, waarop ik in gedachten mijn schouder ophaal. Die reactie is niet nieuw. Veel mensen begrijpen niet wat stenen voor een ander kunnen betekenen. Dus doen ze het daarom af als onzin.

‘Ze had het over een Gouden Driehoek of zoiets?’ Hierop rolt hij met zijn ogen en draait met zijn vinger langs zijn slaap alsof hij vindt dat zijn zus haar verstand verloren heeft.

Ik rol ook met mijn ogen, maar dan inwendig. ‘Dat klopt. De Gouden Driehoek. Dat is een combinatie van bergkristal, rozenkwarts en amethyst.’

‘Hè? O, bestaat dat echt?’ zegt hij zichtbaar verrast.

Ik knik alleen maar en Mark schraapt zijn keel.

‘Ehm, waar liggen ze?’

‘Deze kant op.’ Ik neem hem mee naar de eikenhouten kast. ‘Zoek je grote of kleine stenen?’ vraag ik intussen. Ik pak een

kleine amethyst. Hij voelt heerlijk koel in mijn hand, een gevoel waar ik nooit genoeg van krijg. ‘Kijk, dit zijn de kleinste. En deze zijn een slag groter, die worden handstenen genoemd.’ Een grotere bergkristal fonkelt in het straalte zonlicht dat juist door de hoge ramen naar binnen schijnt.

Zoals ik wel had verwacht, grinnikt hij. ‘Handstenen? Serieus?’

Van een beetje cynisme laat ik me allang niet meer uit het veld slaan dus ga ik rustig verder. ‘Ja, deze zijn perfect om in je hand rond te draaien en vast te houden als je bijvoorbeeld leest of televisiekijkt.’

Mark loopt naar een plank waar zakjes met kleine ruwe steentjes liggen. ‘Wat zijn dit?’ vraagt hij nieuwsgierig.

‘Sterrenbeeldstenen,’ leg ik uit. ‘Elk sterrenbeeld heeft zijn eigen bijpassende stenen. Het zijn zeer gewilde verjaardagscadeautjes.’

Hij reageert niet en kijkt me met een mengeling van nieuwsgierigheid en ongeloof aan.

Ik stop een weerbarstige haarlok terug achter mijn oor. ‘Is er iets?’

Mark trekt een mondhoek omhoog. ‘Je neemt dit nogal serieus hè?’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik onschuldig.

Hij wijst om zich heen. ‘Nou. Dit. Energie halen uit stenen.’ Hij trekt vragend zijn wenkbrauwen op. ‘Stenen zijn dood, ze zijn mooi om naar te kijken en je hebt hier werkelijk prachtexemplaren staan, maar om er nou over te praten alsof er leven in zit... dat gelooft toch zeker niemand? Kom terug op aarde, Esmeralda. Wat doe je echt voor werk? Dit is toch meer een bijbaantje voor scholieren?’

Zelfs ik heb mijn grenzen. De steek van teleurstelling doet me meer dan ik had verwacht en ook irritatie borrelt onder mijn huid. Hij heeft echt geen idee. Het komt zelfs niet in hem op dat de winkel van mij is.

Was hij vroeger ook al zo arrogant? In mijn beleving was hij altijd een leuke en vrolijke jongen. Met dat stoere randje waar jonge meiden als een blok voor vallen. En een redelijk kort lontje. Dat herinner ik me ook nog. De enige vechtpartijen op school die ik me kan herinneren gingen tussen Mark en een pestkop uit de examenklas.

Eerlijk gezegd zou ik hem nu het liefst gewoon een paar planten in zijn handen stoppen en hem mijn winkel uit werken. Dat is echter mijn eer te na en ik kan het me niet veroorloven me hierover op te winden. Daarom haal ik extra diep adem en besluit er niet op in te gaan.

Mijn antwoord is dus gewoon een lichte frons. ‘Zullen we maar een cadeau voor je zus uitzoeken? Daarom ben je hier tenslotte. Ik heb trouwens nooit geweten dat je een zus had.’

Mark antwoordt opgewekt, zich overduidelijk van geen kwaad bewust. ‘Had ik op school ook niet. Ze is pas sinds vijf jaar mijn zus. Haar moeder is met mijn vader getrouwd. Maar het klikte vanaf het begin zo goed tussen ons dat ik niet de behoefte voel om haar mijn stiefzus te noemen.’

‘Dat is fijn,’ zeg ik. En ik meen het. Op dat moment komt er nog iemand binnen. Ik herken de korte blonde coupe van Feline, een van mijn vaste klanten. Deze reddingsboei komt als geroepen. ‘Weet je wat,’ zeg ik tegen Mark, ‘kijk jij nog even rond, dan kan ik die dame helpen.’

‘Prima.’

Zodra ik bij hem vandaan loop, ontspant mijn lijf zich meteen. Ook iets wat me irriteert.

‘Hallo Feline!’

De vrouw kijkt me opgewekt aan. ‘Ha, Esmeralda. Sorry dat ik zo voor sluitingstijd kom binnenvallen, maar alles liep uit.’

‘Dat geeft helemaal niet,’ antwoord ik toegeeflijk. Van haar kan ik het hebben. ‘Waar kan ik je mee helpen?’

Een tikkeltje buiten adem gaat ze verder. ‘Mijn moeder vond mijn dromenvanger zo mooi. Nu is ze volgende week jarig, dus ik wil er eentje voor haar kopen.’

Ik geef haar een oprechte glimlach. ‘Wat leuk. Welke kleur heb je in gedachten? Jij hebt zelf de rode toch?’

Feline is een kop kleiner dan ik, een jaar of veertig, rammelt aan alle kanten van de oorbellen en piercings die ze, Joost mag weten waar, heeft zitten en bruist altijd van de energie. Precies wat ik nu nodig heb, al kan ik dat niet hardop zeggen.

‘Ja, roodoranje, met een grote carneool. Maar mijn moeder houdt niet van oranje. Ze is meer een groen en bossig type.’

Ik grinnik om de omschrijving en loop met haar naar de hoek waar alle dromenvangers aan stevige takken van gesnoeide fruitbomen hangen. Ik noem het meer dan eens liefkozend mijn eigen tuinen van Babylon. ‘Vanmorgen zijn er nieuwe binnengekomen.’ Ik pak een van mijn krukjes, ga erop staan en pak een middelgrote groene dromenvanger van een van de takken. Ondertussen probeer ik niet in de richting van Mark te kijken, die mijn gangen nauwlettend in de gaten houdt. Bah, waarom zoekt hij niet gewoon een cadeau uit in plaats van mij te observeren? Voorzichtig laat ik me weer zakken en geef het kunstwerk aan Feline.

‘Kijk,’ zeg ik en ik wijs naar het hart van de dromenvanger. ‘Deze heeft een heel mooie malachiet in het midden.’

Feline is verrukt. ‘Hij is prachtig! Zeker met de witte veertjes eraan.’

‘Ja, hij is mooi hè?’ knik ik tevreden. ‘Er is ook een windgongvariant binnengekomen. Misschien vind je die ook mooi?’

Snel wappert ze met haar handen en schudt driftig haar hoofd. De vele oorbellen rinkelen dat het een lieve lust is. ‘Oh nee, als-jeblijft niet. Ze vindt die dingen een ramp, noemt ze het perfecte recept voor een burenruzie.’

Grijnzend pak ik de dromenvanger van haar aan en neem hem

mee naar de toonbank. Vanuit mijn ooghoek zie ik Mark bij de vitrinekast met sieraden staan. Ik maak mezelf wijs dat ik hem in de gaten hou omdat ik dat met elke klant doe. Helemaal niet omdat hij me uit mijn doen brengt. Pfff, het idee alleen al.

De dromenvanger verpak ik in mooi roze vloeipapier en ik maak het pakje af met een diepgroene sticker waar de naam van mijn winkel op prijkt: De Smaragd. Feline neemt het van me aan en werpt nog een snelle blik door de winkel.

‘Ik moet er echt vandoor, anders neem ik weer veel te veel voor mezelf mee.’ Ze grijnst en snelt vrolijk zwaaiend de winkel uit.

Even klinkt alleen de zachte muziek die ik vanmorgen heb aangezet. Gelukkig heeft Feline ervoor gezorgd dat ik mijn enthousiasme weer terug heb. Dus voordat de stilte ongemakkelijk wordt, loop ik weer op Mark af.

‘Houdt je zus van sieraden?’

Hij haalt zijn schouders op. Bij de meeste mannen staat dat ongeïnteresseerd. Bij hem staat het walgelijk goed. ‘Ja, dat denk ik wel. Doen alle vrouwen dat niet?’

Ik schiet in de lach. ‘Waarschijnlijk wel, ja. Ik heb heel bijzondere handgemaakte armbanden. Mooie grote ronde kralen afgewisseld met kralen van cederhout.’ Uit de vitrine op de toonbank pak ik een armband met bergkristal waarvan de kralen minstens anderhalve centimeter in diameter zijn. Losjes ligt het sieraad in mijn hand.

‘Heel mooi inderdaad,’ beaamt Mark.

Om hem te plagen duw ik de armband onder zijn neus, wat voor een verbaasde blik op zijn gezicht zorgt. Geamuseerd kijk ik hem aan. ‘Moet je dat cederhout eens ruiken. Fantastisch toch?’

Hij neemt de armband aan en buigt zijn hoofd voorover, waardoor een donkerblonde lok over zijn voorhoofd valt. Ik onderdruk de malle neiging om die zachtjes terug te duwen. Hij snuffelt aan het hout en trekt zijn wenkbrauwen op. De kralen glijden intussen een voor een door zijn vingers.

‘Houdt cederhout niet de motten uit je kast?’

‘Dat ook ja,’ antwoord ik terwijl ik de armband weer van hem aanpak. ‘Maar in de spirituele wereld wordt het vooral gebruikt om vertrouwen in jezelf te krijgen en onzekerheden te overwinnen. “Om terug te komen op aarde” om jouw eigen woorden maar te gebruiken,’ zeg ik poeslief terwijl ik hem recht in zijn ogen aankijk.

Weer is het stil in de winkel, er waait een zacht briesje door de openstaande deur naar binnen. Het neemt de geur van mijn Toscaanse jasmijn, die ik bij de voordeur heb geplant, mee en het zorgt ook voor een lieflijk getingel van de windgongs die ik overal heb opgehangen. Op de achtergrond klinkt ‘The Portrait’ van James Horner. Intussen weiger ik het oogcontact te verbreken.

Dan steekt Mark lachend zijn handen op. ‘Oké, het is me duidelijk. Ik begeef me op glad ijs. Heb je die armbanden met elke steen? In die driehoek, bedoel ik.’

De gespannen sfeer neemt af en ik knik. ‘Ja, en die zijn prachtig bij elkaar.’

‘Pak je ook in?’ Nonchalant steekt hij zijn handen weer in zijn zakken.

De weerbarstige lok is weer uit mijn Grace Kellyrol losgeraakt en ik veeg hem uit mijn ogen. ‘Natuurlijk. Ik heb mooie organza cadeauzakjes.’ Ik pak de twee bijpassende armbanden uit de vitrinekast en loop naar de toonbank.

‘Prima. Pak maar in,’ zegt hij, zichtbaar opgelucht dat de klus geklaard is.

Ik verpak de armbanden eerst in hetzelfde roze vloeipapier als de dromenvanger van Feline en stop ze daarna in groene organza zakjes. Je heet nou eenmaal De Smaragd of niet. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Mark zijn blik rond laat gaan. In gedachten probeer ik mijn winkel door zijn ogen te zien. De vele gekleurde stenen vormen een groot contrast met alle planten. Die staan aantrekkelijk, variërend in hoogte, uitgesteld in de hoek naast

de kassa en verder verspreid door de winkel, waar ze goed tot hun recht komen. Met als blikvanger een grote Alocasia naast de overvolle boekenkast. Tussen alle planten en kasten door hangen de dromenvangers in hun Babylonhoek en in het midden staat een tafel waarop zoutlampen in verschillende formaten zijn uitgesteld. Om de tafel heen staan twee relaxfauteuils. Alles in mijn winkel straalt ontspanning en rust uit en mede daardoor voelt mijn werk nog steeds meer als een flinke dosis geluk dan als werk.

Maar momenteel voelt het vooral alsof ik gekeurd word. Mark volgt al mijn handelingen tijdens het inpakken.

Het zou me niet nerveus moeten maken. Maar dat doet het wel. Verdorie. Ogenschijnlijk op zijn gemak staat hij te wachten tot ik klaar ben.

‘Spreek jij eigenlijk nog weleens oud-klasgenoten?’ vraagt hij ineens.

Ik kijk naar hem op. ‘Nee, eigenlijk niet. Jij?’ De organzazakjes heb ik inmiddels in een klein groen cadeautasje gestopt waar mijn sierlijke logo in goudkleurig folie op staat gedrukt. Er steken een paar puntjes roze vloeipapier bovenuit.

‘Nee, ik ben iedereen uit het oog verloren. Best jammer, want we hadden het wel gezellig.’

Een gevoel van heimwee overvalt me, want hij heeft gelijk. We hadden het inderdaad gezellig. Het was een fijne schooltijd. Een beetje plagend kijk ik hem aan. ‘Jij was vooral heel druk met... hoe heette ze ook alweer? Cindy?’

Hij schiet in de lach, een oprechte schaterlach. Een heerlijk geluid. De pubervlinder in mijn buik lijkt gezelschap te krijgen van nog een vlindertje. Of twee.

‘Mandy! Ja, dat was mijn grote ware liefde. Wel drie hele jaren lang.’

‘Mandy, inderdaad. Dat was het. Ik heb altijd geloofd dat jullie samen zouden blijven.’ Intussen leg ik een strik in het roze lint

dat aan het tasje vastzit en hang mijn kaartje eraan.

De verbazing is van zijn gezicht af te lezen. De donkerblonde lok valt weer over zijn voorhoofd. ‘Mandy en ik? Welnee! Het was leuk op school, maar we zijn vrij snel ieder een andere kant op gegaan. Wel met de nodige tranen van haar kant. Al waren die binnen een maand opgedroogd als ik de berichten mag geloven.’

Ik schud mijn hoofd. Er is zojuist een tienerbubbel ruw kapot geprikt.

Hij pakt zijn betaalpas en ik noem het bedrag. Ik moet het hem nageven. De man knippert niet eens. De armbanden zijn prijzig, maar hij betaalt zonder op- of aanmerkingen. Terwijl ik glimlachend het tasje aan hem overhandig raakt zijn hand heel even de mijne. Heel even maar en toch voelt het als een klein elektrisch schokje.

Hij lacht vrolijk terug. ‘Dank je wel. Ze zal ze prachtig vinden.’

‘Dat denk ik ook.’

‘Tot ziens, Esmeralda.’

‘Tot ziens, Mark.’

En weg is hij.

Soms wordt ongepland van koers veranderen je mooiste avontuur ooit

Esmeralda runt met veel plezier cadeauwinkel De Smaragd, waar ze onder andere edelstenen en dromenvangers verkoopt. Wanneer haar vroegere crush Mark de winkel binnenstapt, zet dat haar wereld op zijn kop. Voor Mark, een snelle jongen met een luxeleven, geldt hetzelfde, al zit hij daar helemaal niet op te wachten. Na een moeizame start bloeit er toch iets moois op tussen de twee. Alleen de timing kon niet slechter. Esmeralda's leven staat op het punt in een heftige achtbaan te veranderen, dus houdt ze een relatie op afstand. Maar is haar hart daar wel bij gebaat?

Marieke Douwes schrijft met *Mijn hart in jouw handen* een origineel, herkenbaar verhaal dat lezers recht in het hart raakt. Ze maakt met deze meeslepende feelgood haar debuut bij Uitgeverij Zomer & Keuning.

'Een feelgood zoals een feelgood moet zijn: hartverwarmend, grappig en aangrijpend. Mariekes personages sluit je onmiddellijk in je hart.'

– Jet Nijland, auteur
van *Als de sterren fonkelen*

ISBN 978 90 2055 586 8 NUR 340

9 789020 555868 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K